

ψαν. Τί ὁμορφα πού ταίριαζαν τὰ χρυσά σειρήνια ἀπάνω στ' ἀτλάξι.

— Νά μιὰ φορά νυκτικά ρούχα. Καλύτερα δὲν μπορεῖ νὰ γίνουν. Διὲς ὅμως γιὰ νὰ δείξῃ πῶχει ψιλή μέση πῶς σφίχτηκε· καλὲ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή της.

— Καὶ μὲν, πού νὰ τὴν εὐρώμε μέση σὰν τὴν δική σου. Παρακαί :

— Καὶ στὰ δικά σου δά. Γιατί στέκεται ἡ νύφη ἔτσι καὶ θαρρεῖς πού θὰ κλάψῃ; Σαν... ἀντὶς νὰ χαίρεται ὅσο θέλει. Νὰ σέ πῶ : γιὰ μένα ὁ γαμπρός εἶναι πιὸ ὁμορφος ἀπ' τὴν νύφη.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Τὸ κατωτέρω γράμμα τοῦ κ. Ψυχάρη, ἂν καὶ ἐδημοσιεύθη ἤδη καὶ ἀλλοῦ, τὸ ἀναδημοσιεύομεν ἐπειδὴ ἐστάλη εἰς τὸν ἕτερον τῶν συντακτῶν τῆς «Ἠχώ», τὴν κ. Ἀλεξάνδρην Παπαδοπούλου, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐσκέπτετο αὕτη νὰ ἐκδώσῃ ἐνταῦθα περιοδικὸν διὰ τὰς Κυρίες. Ἄλλως τε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς εἶναι ἐπιστημονικὸν καὶ πολὺ ἐπικαιρὸν μάλιστα.

Ἀξιότιμη Κυρία,

Λυποῦμαι πολὺ πού δὲν θὰ μπορέσῃ τὸ χέρι μου σήμερα παρὰ νὰ κουτσογράψῃ τὸ νομὰ μου σ' ἓνα γράμμα πού θὰ μ' ἄρεζε καὶ πού θὰ ταίριαζε ὁ ἴδιος νὰ τὸ γεμίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μὲ τὴ χάρη πού σὰς ἔχω γιὰ τὴν τόση σας καλοσύνη. Μὰ τί τὰ θέλετε καὶ ποῖος τὸ πρόβλημα ; Φαίνεται πῶς μὲ πλάκωσαν τὰ γεράματα, ἂν καὶ δὲν ἄσπρισαν ἀκόμη τὰ μαλλιά μου. Κεῖτομαι τώρα δεκαπέντε μέρες στὸ κρεβάτι, σκακατεμένος· μοῦ κατέβηκε ξαφνικὰ μιὰ βαρεὶά νευραλγία πού ἡσυχία δέ μ' ἀφίνει καὶ πού μάλιστα μ' ἀναγκάζει νὰ περπατάω ἓνα μου φίλο νὰ μοῦ δανείσῃ τὴν πέννα του καὶ τὰ δάχτυλά του.

Ὁ σκοπὸς σας εἶναι καλὸς καὶ δὲ θέλησα νὰ γράψω νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἐχῶ μεγάλη περιέργεια νὰ διῶ τὸ περιοδικό σας. Πάντα συλλογίστηκα μὲ τὸ νοῦ μου πῶς οἱ γυναῖκες πρῶτες πρέπει νὰ κάμουνε μιὰ ἀρχή· ὥς μιλήσουμε πιὸ σωστά· ἴσως ἐμεῖς τίς δειξάμε τὸ δρόμο. Μὰ ὁ δρόμος πού βαδίζουμε καὶ πάμε θὰ μοῦ φανῇ σὰν ἔρημος καὶ σκοτεινός, ὅσο δὲ μὰς ἀκολουθήσουν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ. Ἡ στράτα μας μὲ τὴ λαλιά σας θὰ ζωντανέψῃ.

Ὁ ἄντρας εἶνε ὅτι τὸν κάμῃ ἡ μάνα του ἀπὸ παιδί. Ἡ μάνα του πρέπει νὰ τοῦ μάθῃ τὴν περηφάνεια γιὰ τὴν ἐθνική του τὴ γλώσσα. Ἄμα μιὰ μεγάλη γυναικίστικα ψυχὴ καταλάβῃ τοὺς θνητοὺς πού κρύφει στὰ σπλάχνα του μέσα ὁ λόγος, ἄμα μιὰ γενναία καρδιά, ἓνας γενναῖος νοῦς, ἀγαπήσῃ τὴν ἰδέαν πού μὰς σπρώχνει, τελειώσε καὶ μὰς φτάει· εἶναι δική μας ἡ νίκη. Θὰ νοιώσῃ ὁ κόσμος τὴν

ποίησιν τοῦ ἔργου πού κυνηγοῦμε ὅταν ἡ γυναῖκα τὸ φωτίσῃ μὲ τὴνποίησίν της. Πῆρα θάρρος καὶ ἀρχισα νὰ ἐλπίζω, τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ πού ἀκουσα μιὰς κόρης φωνὴ νὰ μοῦ λέῃ : Ὁμπρός καὶ θὰ νικήσῃς.

Μὲ σὰς τίς γυναῖκες ἓνα πρᾶμα μόνο φοβοῦμαι· τὸ φοβοῦμαι ἀλήθεια καὶ μὲ τοὺς ἄνδρες. Ὁ Ῥομιὸς ἐφοῦλα νομίζει πῶς οἱ ψηλοὶ λογισμοί, οἱ ὠραίες ἰδέες καὶ οἱ ὁμορφες εἰκόνες εἶναι γιὰ νὰ ποῦμε σὰν οὐρανοκατέβητα ἀστροπελέκια. Ἡ στράφτει ἢ δὲ στράφτει. Ἡ νοιώθει μέσα του ὁ ποιητὴς τοῦ Θεοῦ τὴν ἀστραπή ἢ δὲν τὴ νοιώθει. Σὰν τὴ νοιώθει, τί τοῦ κόφτει ; Ἀνάγκη δὲν ἔχει μὴτε νὰ γυρέβῃ, μὴτε νὰ σκαλίσῃ μὴτε νὰ δουλέβῃ, μὴτε νὰ σπάνῃ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κοιτάξῃ νὰ πῇ μὲ τρόπο ὅτι ἔχει νὰ πῇ. Ὁ Θεὸς θὰ τοῦ τὰ σερίβῃ δὲ ὅλα ἔτοιμα, ἰδέες, λογισμοὺς, εἰκόνες, ὕφος καὶ γλῶσσα. Κ' ἔτσι δὲν τοῦ μέλει ταῖκουδο γιὰ γραμματική. Ἡ γραμματικὴ δὲν ὑπάρχει. Ὁ ποιητὴς φτενάνει ὁ ἴδιος τὴ γραμματικὴ του, ὅπως τοῦ κατεβῇ— καὶ ὅπως τὸν παρασύρῃ ὁ στίχος.

Τὸ σύστημα τοῦτο μοῦ φαίνεται ἀξιόλογο γιὰ παιδιὰ, γιὰ τὰ παιδιὰ δηλαδὴ πού εἶναι λιγάκι τεμπέλικα καὶ δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ πολυψάχνουνε στὰ λεξικά. Γιὰ τοὺς ἄνδρες τὸ σύστημα εἶναι γελοῖο. Εἶνε χρόνια τώρα πού στὴ Γαλλία κάθε ποιητὴς, ἢ μικρὸς ἢ μεγάλος, πρῶτη βάση ἔχει τὴ γραμματικὴ. Ὁ Victor Hugo, μ' ὅλη του τὴ φαντασία καὶ τὴν τόλμη, δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ ψηφίσῃ τὴ γραμματικὴ καὶ εἶναι γνωστὸ πῶς κάθε του φράση εἶναι κανονικὴ ὅσο γίνεται. Ὁ Leconte de Lisle τὰ ἴδια. Τὸν ἔπιανε σεισμὸς, φτάνει νὰκούσῃ κανέναν ποιητὰ καὶ νὰ καταφρονῇ τὴ γραμματικὴ καὶ νὰ φωνάξῃ πῶς ἡ μόνη του γραμματικὴ εἶναι ἡ Μοῦσα.—«Σὰ δὲ θέλεις γραμματικὴ, συνήθιζε καὶ μὰς ἔλεγε, τρέχα στὸ τυπογραφεῖο, πάρε στοιχεῖα ὅσα βρεθῶν καὶ ἀντὶς νὰ τὰ δώσῃς τοῦ στοιχειοθέτη χωρ' τα ὅλα στὰ καπέλλο σου μέσα, πέταξέ τα στὸν ἀέρα καὶ ἂν εἴσαι ποιητὴς, μοναχὰ τοὺς ἄμα πέσουν κατὰ γῆς, γίνονται τὰ πιὸ λαμπρὰ ποιήματα τοῦ κόσμου. Περιττὸ νὰ βασανίσαι· φροντίζει ἡ Μοῦσα γιὰ ὅλα.»

Οἱ πιὸ περιφνημοὶ τῶχουνε σὰν κρυφὸ καμάρι νὰ προσέχουνε στὴ γραμματικὴ καὶ νὰ γίνονται σκληροὶ της. Πόσες φορές εἶδα τὸν πεθερό μου νὰ σβύνῃ μιὰ λέξη, νὰ φτενάνῃ μιὰ φράση καὶ νὰ τὴν ξαναφτενάνῃ, νὰναποδογορῇσῃ καμιά του σελίδα, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ μιὰ ἀντωνυμία δὲν εἶτανε στὴ θέση πού ἔπρεπε νὰ εἶνε ταχτικά ! Κανέναν· ἄλλος ἐννοεῖται παρὰ ἐκεῖνος δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν μπορούσε νὰ διῇ πῶς εἶτανε λάθος· φθάνει πού τὸβλεπε ὁ ἴδιος· ἡσυχία δὲν εἶχε ὥσπου νὰ τὸ διορθώσῃ. Ὅλα τὰ ἡθελε κανονικὰ καὶ παστρικά.

Ὁ φίλος μου ὁ Παλαμᾶς ἔχει ἄλλη ἰδέα. Βαζιέστισε, λείε τὴ γραμματικὴ. Καὶ γιὰ τοῦτο γράφει τώρα μιὰ γλῶσσα πού καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος, ἂν ἐξαφνα ξαναζοῦσε, δὲ θὰ μπορούσε νὰ

ξεδιαλύση τί είδος γραμματική βρίσκεται στη γλώσσα του Παλαμά. Ο φίλος μου ο Παλαμάς δεν είναι ο μόνος. Πολλοί το συνηθίζουν σήμερα κι άνακκωτώνουν όπως τύχη αρχαίους τύπους και δημοτικούς, χωρίς καμιά προκοπή και χωρίς κανένα λόγο. Είναι το χάος. Όταν κάποτε διαβάζω κανένα κατεβατό γραμμένο με τέτοιο τρόπο, όταν κάθε τόσο βλέπω και ξετρυπώνει κανένας δασκαλισμός, μου φαίνεται άμέσως πως βλέπω μιιά κατάσταση κόλλη χαρτί γεμάτη λεκέδες, λερωμένη, λυγδωμένη, μουντζουρωμένη, σαν άφράτο χινό που τό πάτησες και βγήκε ή λάσπη. Η λάσπη, οι μουντζούρες, ή λυγδα, ή λέρια κ' οι λεκέδες από πού είναι; Η λάσπη θά πη πως στους δρόμους όποιος θέλει σουλατσάινει, άνεδοκταθαίνει, γλυστρά πέφτει μπρούμυτα, σηκώνεται και φέβγει, χωρίς καμμιά άλλη φροντίδα. Κ' οι λεκέδες πάλι τί σημαίνουν; σημαίνουν οι λεκέδες πως κάθισες στην καμερή σου αδιάφορος κι άτυλλόγιστος, άρχισες νά γράφης, έπειτα βραβήθηκες, έσπρωξες παράμερα τ' άθωο τό φύλλο, κύλισε χάμου, τό μάζωξες, τάρησες πάλι και στο μεταξú λερώθηκε, λυγδώθηκε, κι όλο τό κακό τώφερε μόνο και μόνο ή άπροσεξιά σου. Η τέχνη όμως θέλει προσοχή· για τούτο θέλει και γραμματική. Κ' έτσι γραμματική και τέχνη είναι τό ίδιο.

Ο φίλος μου ο Παλαμάς βέβαια νοιώθει από τέχνη, νοιώθει κι' από γραμματική. Τό καλότερό του διήγημα, ο Θάνατος παλ.Ιηκαριοϋ, δεν είναι παραγομισμένο από δασκαλισμούς, και νομίζω πως όσα έγραψε κατόπι, με τό καινούργιο του τό σύστημα, δεν έχουνε διόλου την ίδια αξία. Η γραμματική για μιιά φορά τού στάθηκε περίφημος βοηθός, κ' είναι τόντις ή γραμματική βοηθός περίφημος, γιατί όσο περισσότερο δυσκολέβεται — τυχαίνει και τούτο — τόσο πιο κερδισμένη ή τέχνη που τά δύσκολα τής άρέσουνε. Μά τώρα ο φίλος μου ο Παλαμάς έρχεται και μάς λέει πως είναι ιδανισμός νά γυρέβη κανείς και καλή γραμματική, νά μιλή τή γλώσσα του παστρικά, πως δεν μπορούμε νάπορύγουμε την καθαρέβουσα, πως ή καθαρέβουσα είναι απραγματικότητα». Εγώ πιστέβω όλους διόλου τό έναντίο, δηλαδή πως ιδανισμός είναι ή καθαρέβουσα και πως ή άληθινή γλώσσα είναι ή δημοτική. Ο φίλος μου ο Παλαμάς γλωσσολόγος δεν είναι· δεν έμαθε και δεν ξέρει νά παρατηρή πιά είναι ή φυσική λαλιά μας, κ' ή φυσική λαλιά μας είναι ή μόνη άλήθεια. Ο φίλος μου ο Παλαμάς, λόγου χάρη, μπορεί άξαφνά νά γράψη την όνομαστική ή νύχτα ή τή γενική της νυχτός. Γιατί όχι, άφού τό λένε έτσι μερικοί; Δεν κατάλαβε όμως ο Παλαμάς πως τό λένε, γιατί προσπαθούνε νά τό πούν έτσι. "Αμα μιλήσουνε φυσικά, αλλάζει κ' ή προφορά τους· ξεχνούν άμέσως τό κτ, που φαντάζει τόσο όμορφα τυπομένο στα βιβλία, και τό κάνουνε χτ, όπως είναι και σωστό. Άκουσα έναν καθηγητή, μέσα στην παράδοσή του, νά λέη Φιλοχτή-

της, αντίς Φιλοκτήτης. Την ώρα που τώλεγε, παράφινε τόν ιδανισμό και τού ξεφεβγε ή άλήθεια. Γνωρίζω ένα νέο που κάθεται τώρα τρία χρόνια στο Παρίσι· τά γαλλικά του είναι άρκετούτσικα και μάλιστα καλά· ένα μόνο δεν μπορεί νά καταφέρη. Κάθε φορά που θέλει νά πη docteur, doctorat, acte, électricité κι άλλα τέτοια, θά μάς τά πη doxteur, doxlorat, axte, élextrique κ' έτσι πάντα. Τόχει μέσα του ο Ρωμιός εκείνο τό χ, στο λάρυγγά του μέσα. Ο φυσιολογικός νόμος δέ γελιέται κι όλο φανερώνεται εκεί που δεν τό προσμένουνε. Ο νόμος άφτός δεν είναι ιδανικός νόμος. Είναι άλήθεια.

Ο ιδανισμός τό λοιπόν είναι νά γυρέβη κανείς και καλή νά σηκώση τού Ρωμιού την άληθινή του γραμματική, νά τού μάθη με τό ζόρι μιιά κλίση και μιιά προφορά που δεν τίς έχει φυσικά μαθημένες. Άδύνατο νά καταρωθώ ποτές ο λαός νά κλίνη, στα καλή καθούμενα, ή γλώσσα, τής γλώσσας, ο άνήρ, τού άνδρός, κτλ. Είναι λάθος και δεν τό χωνέβει, γιατί άλλοιώς τά θέλει ή γραμματική του. Η καθαρέβουσα δεν μπορεί με κανέναν τρόπο νά γίνη γλώσσα έθνική, γιατί ο κανονισμός της μάς είναι ξένος· σ' άλλη άκρη βρίσκεται ο φυσικός κανονισμός τής δημοτικής μας. Κι ο σκοπός μας ίσια ίσια ποιός είναι; δεν είναι όπως μερικοί τό φαντάζονται, νάχουμε μόνο μιιά φιλολογική γλώσσα, για νά καταστρώνουμε στο χαρτί ρομάντζα και βιβλία. Είναι νά γίνη μιιά γλώσσα έθνική, μ' άλλα λόγια, μιιά γλώσσα που νά μπορεί ο καθένας νά την μιλή, νά την καταλαβαίνη και νά τή γράφη. Κάθε Ρωμιός έφοκα θά μάθη νά κλίνη ο πατέρας, τού πατέρα, ή νύχτα, τής νύχτας, όπως κι αν έχη τή συνήθεια νά λέη ο καθένας στο χωριό του τόν πατέρα, ή άφέντη, ή κύρη, ή τσύρη, ή φέντη, ή άφέ. Ποτές όμως, κ' αιώνες νά περάσουνε δέ θά κλίνη ή Ρωμιόσυνη όλη ο πατήρ, τού πατρός, ή νύξ, τής νυκτός. "Ας αφήσουνε τέτοιους ιδανισμούς τού φίλου μου τού Παλαμά. Τή γραμματική τού λαού πρέπει πρώτα πρώτα νά σεβαστούμε. Δεν είναι ιδανισμός· ή όρθή κρίση έτσι τό θέλει· έτσι τό λέει κ' ή άλήθεια. Ο λόγος είναι νά καθιερώσουμε τό λοιπόν, έμεις που γράφουμε, στα βιβλία μας μόνο δημοτικούς τύπους, μόνο τέτοιους τύπους δηλαδή που νά μη δυσκολέβεται ο λαός μήτε για τή κλίση τους μήτε για την προφορά τους, αν τύχη και δυσκολεφτή στην άρχή για τό νόημα μιζς λέξης που δεν την ξέρει άκόμα. "Αμα τού μάθουμε μιιά μέρα τί θά πη άξαφνα ευφρόνη, ήβη, άγνός, φαίδρος κτλ., κι' ο πιο άγράμματος θά μωρέση χωρίς κανέναν κόπο νά κλίνη τά όνόματτα άφτά, ήβη, τής ήβης, την ήβη, κτλ. Με τέτοιο τρόπο, ότι λέξη θέλεις μαθαίνεις τού λαού· έτσι πλουτίζει ο νους του και ξανοίγει· έτσι καταντά στο τέλος δυνατό νάποχήση ο λαός και μιιά κόποια γενική παιδεία.

Βλέπετε που αν τό χέρι μου δεν τρέχει ή γλώσσα

μου τρέχει γερά. 'Ακόμη ἓνα πρέπει νὰ σᾶς ρωτήζω. Δὲ μοῦ εἶπατε τὸνομα ποῦ θὰ δώσετε στὸ περιοδικό σας. Πῶς θὰ τὸ βρῶτε; Τὸ πρῶμα θέλει προσοχή. Κοιτάξτε νὰ μοῦ δικλέξετε κανέναν τίτλο ποῦ νὰ μὴ πορῶν γωρὶς δυσκολία νὰ τὸν πῇ κι ὁ λαὸς, νὰ τὸν κλίνει κι' ὁ πιὸ ἀγράμματος. Τὸ καλὸ μου «'Αστυ» ἓνα ἐλάττωμα ἔχει, τὸνομά του. Κεὶ νὰ διῆτε σὲ τί ἀνοησία, σὲ τί ἀηδία καταντήσαμε. Οἱ φημερίδες, ὅπως ξέρετε, πουλιοῦνται στοὺς δρόμους καὶ τίς φωνάζουν τὰ παιδιὰ ἄμα βγῆκανε. Οἱ μάγκες ὅμως στὴν 'Αθήνα, ὅσες φωνές κι ἂν πετάξουν, θὰ τὰ μπερδέψουν ἀμέσως σὰν τύχη καὶ χρειαστῇ μιὰ γενική ἢ μιὰ ὀνομαστική πληθυντική. 'Αστεως, 'Αστεα εἶναι παρὼς ποῦ δὲν περνᾷ. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ κάτι ἄλλες φημερίδες, 'Ακρόπολις, 'Ακροπόλεως, 'Εφημερίς, 'Εφημερίδος. Καὶ δὲ λαλῶ γιὰ τὸν ἀρχιπράχξονο τίτλο 'Εφημερίς τῶν Συζητήσεων!

Σὲ τέτοια λάσπη, σὲ τέτοια δασκαλοσύνη κυλιοῦμαστε γιὰ τὴν ὥρα. Μιὰ γλώσσα, ποῦ ὁ λαὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὴ μάθῃ, ἔρχονται ἀφτοὶ καὶ μᾶς λέν πῶς εἶναι γλώσσα ἐθνική. Κεὶ γράφουνε φημερίδες,

ὑποθέτω μὲ τὸ σκοπὸ ποῦ ὅλος ὁ κόσμος θὰ τίς διαβάσῃ, ἐκεῖ ποῦ ὁ λαὸς μᾶτε τὸν τίτλο τοὺς ἀξιώθηκε νὰ καταλάβῃ!

'Εσεῖς μακριὰ ἀπὸ τὰ τέτοια. 'Ας θαρρῇ ὁ φίλος μου ὁ Παλαμάς, πῶς τὰ ὀνόματα αὐτὰ εἶναι «πραγματικότης»· ἐμένα μὲ φαίνονται ἰδανισμός καὶ μάλιστα αὐθεντισμός. Πρέπει τὸ καινούριο περιοδικὸ νὰ ἔχῃ ὄνομα ζωντανό. Δὲ μὲ μέλει νὰ εἶναι τὸνομα ἀρχαῖο, φτάνει νὰ ταιριάζῃ καὶ τώρα μὲ τὴ γραμματικὴ τοῦ λαοῦ. 'Ακόμη καλῆτερα. Στὴ θέση σας θὰ παίρνω κανένα ὄνομα ποῦ νὰ εἶναι ἀρχαῖο καὶ δημοτικὸ ὅλο μαζί, γιὰ νὰ φανῇ πῶς ἡ δημοτικὴ μας εἶναι κόρη τῆς ἀρχαίας, καὶ θὰ εὔλεγα· ἡ Ζωή.

'Ελπίζω τώρα νὰ σᾶς ζήσῃ, νὰ ζήσετε καὶ σεῖς χρόνια πολλὰ νὰ γράφετε μὲ τὴ χάρη τοῦ κονδυλιοῦ σας, μὲ τὴν ποιήσῃ σας, μὲ τὴν τέχνη σας, καὶ, γιὰ νὰ μὴν παραπονιοῦμαι, μὲ τὴ γραμματικὴ τοῦ λαοῦ. τὴ γνήσια ὅμως τὴ γραμματικὴ τῆς γλώσσας τῆς ἐθνικῆς.

Ὁ πρόθεμός σας δοῦλος

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΤΟ ΜΕΛΤΕΜΙ

'Αδράσσει ὁ Ἥλιος ὁ ἄψυς τὸ ἀκκόσιστο χορτάρι,
Στὸ κάμια τὸ μεσημερνὸ ἀχνίζουν τὰ χαλίκια·
Καὶ πρὶν τὴν ὑστερνὴ δροσιά ἡ λαύρα νὰ τοὺς πάρῃ
Τὴν ἀλμυρὴ τοὺς μυρωδιὰ γύρω σκορποῦν τὰ φύκια.

Φωλιά, καμίνι, ἀφίνοντας καὶ τῆς στεριάς τάρεϊκια
Παίρνουν τὰ φίδια, στὸ νερὸ, τίς σιμναριές ζευγάρι,
Κι ὅπου διπλᾷ καθρεφτιστὰ κοιμοῦνται τὰ καΐκια
Μόνοι ἀνεμίζουν μάρμαρο τὴ θάλασσα οἱ γλάροι.

Ξάφνω κρυφὸς παροξυσμὸς . . . τὸ κῦμα σιγοτρέμει,
Κι ἀνάγια ἡ θάλασσα ἡ στρωτὴ στὸ σύγκρου μελανιάζει,
Γιατὶ θεριὸ ἀπ' ἀνοιχτὰ πλακώνει τὸ Μελτέμι.

Στὴν πρώτη ὁ γλάρος ρουφαλιὰ ἀπὸ ψηλὰ χουγιάζει
Καὶ, σπάνοντας μ' ἀφροδροσιά τὸ κῦμα τὸ γεμάτο,
Γυρνοῦν τὰ φίδια στὴ στεριά κι οἱ σιμναριές στὸν πάτο.

Ι. ΓΥΓΙΑΡΗΣ.

